

una assistència maternal diferent de la dels nostres temps. Més clíniques de maternitat, participació més activa del metge en l'eutòcia, major intensificació de la tasca de previsió. Parallelament, menys beligerància a la llevadora i cada vegada més subordinació d'aquesta al metge. Ai las! Això implica anys de lluita contra interessos creats, contra prejudicis. Vol dir promoure un estat de consciència col·lectiva en aquest sentit. Això no és fàcil, vindrà a poc a poc, molt a poc a poc, com molt a poc a poc es fa un país un confort espiritual i cultura¹. Sempre hi han hagut minories, seleccions, èlites, que ja estan convençudes o que convencem aviat. Aquestes no interessen a la totalitat de la classe mèdica. Són massa pocs. Tots necessitem per això de la massa, del gran públic i per a fer virar aquests pels mitjans corrents passaran tants anys que és possible que molts de nosaltres no ho veurem. Ens precisaria un mitjà insospitat, poderós, gairebé màgic...

Aquest mitjà exis eix precisament en aquest moment històric. És l'Assegurança de Maternitat, que si s'orientés en aquest sentit posaria en mans dels metges, dic malament, dels tocòlegs, la conducció de grans masses obreres en les quals tot està per fer. El tocòleg, vector des del primer moment del procés de maternitat, orientaria aquest, tant normal com patològic. La llevadora vindria en segon terme, molt en segon terme. Obireu tot seguit quin canvi en el panorama? Ens donem compte quina no seria la variació que això implicaria en aquests medis avesats a la participació del metge soament en el moment del conflicte greu? L'acció de proselitisme faria sentir aviat els seus efectes beneficiosos. Podríem fer en mesos el que en altres cir-

cumstàncies precisarien anys llargs. No em sé estar de recordar aquí que amb aquestes directius, l'Obra Maternal de l'Institut de la Dona que Treballa féu l'any 1921 una vintena de parts que avui passen grassament del miler i s'acosten al miler i mig. Un Dispensari molt modest, un subsidi de maternitat, un públic totalment desconegut de la tasca de previsió. Aquests foren els nostres primers elements de treball. Més endavant vingué un millor u illatge: un Dispensari nou, una Clínica de Maternitat. Afegim-hi, de la nostra part, professionals, algunes necessitats per omplir i moltes ganes de fer. Però la clau del creixement fou el públic, element verge no treballat, que podia donar i ha donat molt de si.

Jo veig repetit el mateix quadre dintre de l'Assegurança de Maternitat, dintre d'ambients socials diferents, que són precisament els que cal conquerir. Sé que els tocòlegs de Catalunya estan particularment interessats en la concessió d'aquesta condició. Coratge i perseverança en la nostra punya. Com no heu d'obtenir-ho? Precisament l'organització tècnica de l'Assegurança sols és possible en consonància amb els temps actuals i el seu moment científic i si és dona a l'Obstetrícia la seva gran possibilitat en el terreny de la previsió. També cal afirmar rodonament que tota organització tècnica que tregui de les mans del metge la seva tutela primària és un pas enrera. L'Estat voldrà que les seves obreres tinguin, ultra un premi en metàl·lic, un ajut professional d'un to, d'una categoria, i això és impossible de realitzar dintre de les velles concepcions i habituds. Si assolim aquesta victòria, l'assistència de la Maternitat haurà fet un gran pas endavant.